

Lankás, pásztásan csíkozott vidék;
odább barnállik, frissen zöld idebb;
emitt már sarjad, zsendül a vetés,
a mag a földben már nem szendereg,
a téli szunnyadást megúnta;
amott hajlongó, dolgos emberek,
kapálás, ásás, szántás, ültetés . . .
— „A földeken megindult im a Munka !“

Boruljunk térdre, s úgy köszöntsük,
kinek-minek mindezt a szépséget köszönjük,
azt az ecsetet, azt a vésőt!
— És Őt!

Kunszery Gyula

MINT ÉGBOLT FOROG

A lámpa fénykörében
megszelídülnek a dolgok.
A bántó éleket letördeli
a homály.
A nappal ordas-gondja már
játékos, könnyű képlet.
Az este, édes anyakéz:
Kímossa mind a szennyest,
Homlokom gyűrött terítőjén
a ráncot elegyengeti.
Mi nappalomból megmaradt
(könnyedén úszó dióhéj-sajkák)
egyik kezemben összemarkolom.
Asszonyom alszik már:
álmok kusza bozótja közt
lépked pici lábbal.
A lányok is alusznak:
Linda és Beáta.
Nappal veszíthetek csatát,
estére mindent visszanyerek
s mint Krózus ülök kopott székemen;
e három élet megmaradt nekem!
Egész kicsi kozmosz
s úgy forog körülöttem,
mint égbolt a sarkcsillag körül.

Hunyady István